

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

NR. 3 JULI 1983 12. ÅRGANG
SCT. GEORGS GILDERNE I DANMARK

HUSK!
DIN FORGÆNGER
I EMBEDET HAR DE TIDLIGERE
NUMRE AF IMPULS
HAR DU FÅET DEM?

Udsendelses- tidspunkt	Frist for indlevering af artikler m.v.
Januar	1. december
April	1. marts
Juli	1. juni
Oktober	1. september

REDAKTION: Gunnar Hauerberg, Vestervang 32,
Øster Højst, 6240 Løgumkloster, tlf. 04 - 77 52 20

EKSPEDITION: Landsgildekontoret, Mikkell Bryggers Gade 1,
1460 København K., tlf. 01 - 12 27 02.

OPLAG: 900 eksemplarer.

Udgivet af Sct. Georgs Gilderne i Danmark,
Mikkell Bryggers Gade 1, 1460 København K.
Telefon 01 - 12 27 02.

redaktøren har ordet

MÅLSÆTNING og PLANLÆGNING.

På afslutningsstævnet i Vingsted for vintrens GRUND- og VIDSTUDIUM drejede søndag formiddag sig bl.a. om målsætning og planlægning for gildets arbejde.

Der blev i den forbindelse arbejdet meget med at skabe sammenhæng mellem gildets målsætning og de aktiviteter, der kunne støtte denne målsætning.

I de fleste gilder lægges årsplanen for den kommende sæson enten lige før eller lige efter gildetinget, så dette er et overstået problem på nuværende tidspunkt. Men i hvor mange gilder har der forud gået en målsætningsdebat, der skulle belyse spørgsmålet "hvad vil vi med gildet i det kommende år"? Måske var det en idé at tage dette spørgsmål og denne debat op på et møde inden næste års gildeting.

Men målsætning og planlægning for gildet kan også benyttes ved planlægningen af indholdet i årets gildemestertaler og øvrige indlæg i gildehallerne.

En gildehal, hvor væbnerspørgsmål, emnet for 5 minutters Sct.Georg og gildemestertalens indhold udgør et harmonisk hele virker på mig meget stærkere og mere givende end den hal, hvor emnerne er mere tilfældigt valgt.

Og kan en sådan veltilrettelagt gildehal samtidig passe ind i det forløb, som gildets øvrige aktiviteter udgør - på grundlag af gildets målsætning - så er jeg ret sikker på, at gildebrødrene vil få endnu større udbytte af årets arrangementer og dermed af gildelivet.

gunnar

et riddersvar

Vagn Gaardes riddersvar fra ridderoptagelsen på Bratskov i maj 1982.

Det er vel naturligt, at man i forbindelse med sit riddersvar lader tankerne passere revue og samtidig benytter lejligheden til at "grave" lidt i fortiden, og når det drejer sig om børn og unge kan det ikke undgås, at ens egen opvækst kommer ind i billedet. Nu skal dette naturligvis ikke være et selvbiografisk portræt af min drengetid på Frederiksberg og i København under den tyske besættelse og i årene derefter, men når jeg lader tankerne gå tilbage, var det vel egentlig heller ikke en problemfri tid, vi levede i dengang, tænk på de usikre tider, hvor vi jævnligt måtte opleve sabotage, schallburgtage, likvidationer - og hvor mange brave danske satte deres liv til for at forsvare fædrelandets ret til frihed og selvbestemmelse - og årene derefter, hvor Europa vandede sig under efterkrigstidens byrder og familien Danmark havde småt med penge til at klare sig for, og hvor det kneb med at få tilstrækkeligt med både madvarer og andre fornødenheder. Nok var dagligdagen ikke ukompliceret, men der var nok temmelig stor overensstemmelse i befolkningens syn på børneopdragelse, og på hvorledes man gerne ville have fremtiden til at forme sig. Lidt forenklet kunne man måske sige, at de borgerlige dyder var i højsædet, og filosofien i forholdet til børnene var vel stort set, at mens hjemmet tog sig af opdragelsen, skulle skolen sørge for at ungerne fik lært noget, og såvel i hjem som skole var der kontant afregning, hvis man ikke gjorde, hvad man havde fået besked på. Senere oplevede vi gennem 50'erne og 60'erne, hvorledes tiderne blev bedre, psykologien ud-

et riddersvar

vikledes sig, og der fremkom mange nye tanker om, hvorledes børnene skulle opdrages, og hvilken rolle skolen skulle spille. De mere avancerede børnepsykologer prædikede for en "Laissez-faire" holdning - eller sagt på en anden måde, det gjaldt om at give børnene en såkaldt "fri opdragelse", der fjernede en masse konventionelle bånd og restriktioner og gav dem mulighed for frit at udfolde sig i et mere musisk og kreativt miljø. For mig at se var der meget positivt i de tanker, der lå bag disse teorier, og vi ser da også tydeligt, hvorledes skoleloven af 1958 bar præg af den pædagogiske avantgardes indflydelse. I 50'erne blev der også udsendt en bekendtgørelse, der forbød korporlig afstraffelse af eleverne i skolen.

Mange mennesker misforstod imidlertid intentionerne bag de nye pædagogiske tanker, og den såkaldte "frie opdragelse" blev til "ingen opdragelse" - og en slap holdning blev resultatet. Det blev "in" at have et afslappet forhold til en masse ting. Bernadotteskolen og Kroggårdsskolen på Fyn, hvor Henrik Sidenius residerede, blev pædagogiske Mekkaer, hvorfra avantgarden prædikede om den elevcentrerede skole, hvor eleverne skulle have mulighed for at udfolde sig og realisere sig selv,

Jesper Jensen og hans to disciple udsendte "Den lille røde bog for skoleelever" - og der var ingen ende på de lyksaligheder, der ventede den kommende ungdom, når blot de fulgte de herrers anvisninger. Tiden var inde til et totalt brud med autoriteterne, man skulle ikke længere finde sig i noget, men kræve sin ret. De voksne var dumme og uforstående og havde i virkeligheden ingen forståelse for, hvad det hele drejede sig om.

Den stærkt kritiske og vurderende holdning blev noget fundamentalt, autoriteterne fik

et riddersvar

sig et skud for boven, og der indsneg sig efterhånden en indstilling til skolens opgave - kraftigt kolporteret af den pædagogiske avantgarde, at det nu ikke længere var vigtigt hvad og hvormeget eleverne lærte i skolen - det det drejede sig om, var at lære børnene hvor de kunne søge oplysninger om de forskellige ting - og at de lærte at formulere sig.

Det er på denne baggrund, at vi skal se den skolelov, som så dagens lys i 1975 efter lange og seje forhandlinger gennem flere år - forhandlinger, som strakte sig over 3 undervisningsministres regeringstid - først Knud Heinesen, så Ritt Bjerregaard og sluttelig Tove Nielsen. Loven blev helt klart en kompromislov, hvor de parter, der stemte for loven, alle skulle have noget for det.

Og det er situationen, som den ser ud i dag, hvor vi i skolen arbejder under en lov, som ingen politiske partier går helhjertet ind for, og hvor folkeskolen påberåber sig arbejdsro - og ikke nye lovgivningsinitiativer.

Der er ingen tvivl om, at synet på undervisning og opdragelse har ændret sig i de aller seneste år, og efter min opfattelse er billedet i dag vendt, således at man atter er begyndt at sætte lærdommen i højsædet, og en stramning af disciplinen både i skole og hjem er ved at vinde indpas igen.

Når jeg har gjort så meget ud af de senere års udvikling indenfor pædagogikken - her taget i bred betydning af både opdragelse og undervisning - så hænger det sammen med, at jeg gerne har villet påvise, hvorledes et moderne og dynamisk samfund smitter af på tidens opdragelse og undervisning - og omvendt - tør jeg vel sige - idet de unge mennesker jo som bekendt er dem, der senere er med til at påvirke i hvilken retning samfundet skal udvikle sig.

et riddersvar

Ikke underligt, at det er svært at være forældre i dag - for hvordan opdrager vi vore børn til et samfund, som vi ikke aner hvorledes ser ud om bare 10 år. Ingen kan vel sige sig fri for at være påvirket af de strømninger, der findes i tiden - men kan vi være sikre på, at det er de rigtige at bygge på?

Hvor mange af os giver os rigtig tid til sammen med vor ægtefælle at sætte os ned og virkelig gennemdrøfte vore opdragelsesprincipper - på hvilke måder vi gerne vil hjælpe vore børn i deres udvikling - og hvilke holdninger vi gerne vil forsyne dem med? Er vi stærke nok til - og tilstrækkelig sikre på, at vor egen opfattelse af tingene og vore holdninger er de rigtige, så at vi bevidst vil påvirke vore børn i den retning, som vi mener er bedst - eller er det rigtigst at lade de unge selv suge til sig af de mange indtryk de får - og selv tage stilling til, hvad der er bedst for dem?

Efter min mening må vi forældre tro så meget på vor egen opfattelse af tingene, at vi tør give vore holdninger videre til vore børn. Hvik ikke vi selv tror tilstrækkeligt på vore egne holdninger, hvordan kan vi så forvente at andre skulle kunne. Det er godt at foregå de unge med et godt eksempel - men det er ikke tilstrækkeligt. Selv forbeholder jeg mig retten til at påvirke mine børn i den retning, som jeg mener er den rigtige - for der er nok af andre mennesker, der også har travlt med at påvirke dem. De forældre, der undlader at påvirke deres børn, men helt overlader det til andre at medvirke til at danne deres holdninger, svigter efter min mening deres ansvar som forældre.

Da jeg begyndte at fordybe mig i det emne, som var blevet mig stukket ud - slog det mig, at jeg naturligvis måtte finde nogle visdomsord hos Baden Powell, og jeg begyndte at bla-

et riddersvar

de i hans Scouting for Boys. Hvor var den mand dog genial - han kunne jo bare det hele - og ih, hvor har vi meget, som vi står i gæld til ham for. Tænk hvis alle børn fik mulighed for at blive spejdere og lærte om BP's tanker, - og tænk hvis de fulgte hans råd og idéer, - så så verden meget anderledes ud i dag. Derfor er det også naturligt, når talen er om hvilken ballast man vil give de unge, at sige: Lad dem få lov til at blive spejdere, lad dem få lov til at blive en del af det verdensbroderskab, som blev startet af BP, og som lærer os at tage hensyn til hinanden og at gøre en indsats for at gøre verden bare en lille smule bedre end den var, da vi kom til.

Nu er spejderarbejdet af i dag ikke som da Baden Powell levede, og det er heller ikke som da du og jeg var spejdere, men det bygger stadig på BP's grundprincipper. Måske er jeg nostalgiker på det område, for jeg synes nu nok, at det spejderarbejde, der blev drevet for år tilbage var nok så gedigent, og på visse områder mener jeg, at man har bevæget sig lovlig langt bort fra det egentlige, men jeg erkender, at vilkårene er ændrede, og konkurrencen fra anden side er blevet større. Naturligvis skal børnene ikke i det daglige spejderarbejde spekulere på Baden Powell, men førerne - eller lederne, som det nu hedder, bør aldrig glemme intentionerne og alvoren bag legen. Som mangeårig aktiv spejder, tropsfører og gilwellspejder - til stadighed medlem direkte under korpset følger jeg af og til debatten i førerbladet, og det kommer mig for, at de ting, der så ofte debatteres, er formen og sjældent indholdet. Mon det er fordi alle er enige om formål og fortolkning af de grundlæggende idéer, eller er det fordi man er mest optaget af de ydre ting og glemmer de egentlige værdier? Jeg skal ikke her

et riddersvar

forsøge at give noget svar, men blot mane til eftertanke om disse ting.

I mine overvejelser i forbindelse med dette riddersvar fandt jeg også anledning til at læse i mine 3 skriftlige studier i gilwell-træningen, og det var ærlig talt sjovt at læse, hvad jeg havde skrevet for ca. 15 år siden - og det var interessant at repetere min skriftlige diskussion med min "ukendte" læser. En af de ting, der slog mig, var min besvarelse af hvorledes kristendommen havde plads i spejderarbejdet. Det skal siges her, at jeg havde en 13-årig baggrund som KFUM-spejder, da jeg blev tropsfører i DDS, og jeg var og er meget bevidst overfor den kendsgerning, at det spejderarbejde som BP opbyggede helt klart var på kristendommens grund, og det gjorde et dybt og positivt indtryk på min gilwelllæser, da jeg fortalte, at vi i den trop, som jeg selv havde startet under DDS sluttede hvert tropsmøde med at synge den "spejderbøn", som jeg havde lært som dreng:

Kære Far i høje himmel
hør mit hjertes stille bøn.
Hvor jeg er i verdens vrimmel,
lad mig færdes som din søn,
lad mig leve dig til ære
hædre Danmark, far og mor,
andre folk til nytte være,
lyde spejderlovens ord.

Jeg tror på, at de drenge, jeg dengang havde i Snaphanerne, fik noget med, som de kunne leve videre på - ikke bare en række spejderfærdigheder, men en livsholdning, som de kunne støtte sig til senere hen i livet - også på kristendommens grund.

Jeg skal derfor forsøge at runde min besvarelse af med at konkludere, at hvis du vil give dine børn en nyttig ballast med på livets vej,

et riddersvar

så vær bevidst overfor, at de får lært noget i skolen, og lad dig ikke nøjes med, at de har det rart og kommer hinanden ved. Forsøm ikke at påvirke dine børn i overensstemmelse med dine egne holdninger og idealer, og lad dem få lejlighed til at stifte bekendtskab med Baden Powells geniale tanker, som kan sammenfattes i spejdernes motto:

"VÆR BEREDT!"

MÅLRETTET PR !

Gildebrødre er jo forment af gamle spejdere, og skal gilderne fortsat trives og bestå, må forudsætningen derfor være, at spejderbevægelsen også fortsat består, hvilket igen kræver dygtige og inspirerende spejderledere, der kan gøre det attraktivt at være spejder.

Gør vi nok i vore gilder for at støtte disse spejderledere i deres arbejde? Burde det ikke være en selvfølge, at spejderlederne hentede støtte i arbejdet hos gildet?

I det hele taget

Tænk, om hver gruppe i vort gilde satte sig som mål, at finde hver to emner til gildebrødre i 1983. Ved at stagnere og give sig tilfreds med det bestående saver vi den gren over, vi selv sidder på.

Med gildehilsen

G-PR, Randersgildernes PR-mand.

tanker om Gildehallen

Det efterfølgende indlæg har J.K. fra Vejle benyttet ved 5 minutters Sct. Georg:

Jeg har valgt at kalde mine 5 minutters Sct. Georg for en "GILDEHAL", idet jeg har gjort mig nogle tanker om øjeblikket, hvor herolden byder os ind i Gildehallen på Gildemesterens bud, og man træder ind i hallen, hvor det første man møder, er levende lys i Gildehallens sider, og man bydes velkommen af dæmpet, smuk musik. Man finder en plads, sætter sig, og ser op mod højsædet, hvor gildemesteren sidder, flankeret af sin kansler og sin skatmester, man ser 2 levende lys, som har hvert sit symbol. Man ser en smuk blomsterbuket på bordet. Da er det, som om der sker et eller andet i ens indre - og det er hver eneste gang.

Når gildemesteren beder sin herold føre fanen frem, og vi hilser vort flag, - når man forventningsfuld lytter til sin gildemesters tale, er det som noget nyt hver eneste gang. Ikke bare gildemesterens tale, men hele ritualet er nyt, selv om man kender det så godt fra mange andre Gildehaller.

Er der en optagelse af en ny gildebros, tænker man uvilkårligt på sin egen optagelse, og sidder og mindes den i tankerne. Jeg tror det er sandt, at skulle man blive spurgt, hvad man husker fra sin konfirmation, ville man uvilkårligt sige, at det var forventningerne om at komme hjem og pakke alle de gaver ud, som man jo var sikker på, man fik. Skulle man blive spurgt, hvad man erindrer fra sin optagelse som gildebros, ville man være i stand til at få mange ting frem i ens erindringer, om det første besøg i en Gildehal.

Når gildemesteren senere siger, at vi nu vil

tanker om Gildehallen

lukke Gildehallen, og herolden igen fører fanen frem, vi igen synger, og så forlader Gildehallen, igen til en dæmpet musik, så går man ud af hallen med en ny oplevelse, som man kan arkivere sammen med de andre, der er samlet.

Så mødes vi i et andet lokale, til en stunds kammeratlig samvær, hvor en gruppe har gjort det så godt, den formåede.

Jeg har et par gange, eller flere, ikke deltaget i det efterfølgende samvær, ikke fordi jeg ikke havde lyst, ikke fordi jeg ikke bryder mig om det - tværtimod - men fordi jeg har følt det rart at gå lige hjem efter Gildehallen i egne tanker, måske for at være ene med sine tanker om det, man lige har lyttet til gennem talen, gildemesteren har holdt. Måske var det fordi jeg havde nogle spekulationer, som jeg helst ville være ene med.

For år tilbage havde jeg en kunde i Nykøbing, som havde været gildebro'r i mange år. Han fortalte mig engang, hvor talen kom på Sct. Georgs Gildet, at han altid forlod sine gildebrødre straks efter en Gildehal. Han kunne ikke, sagde han, gå lige fra en Gildehal, og ind til en sildemad - en snaps - og en øl. Så følte han, at Gildehallen blev spoleret for ham. Men, sagde han, til gildemøder, gildeting, og hvad der ellers kan være, så hygger jeg mig, også lige så længe som de andre. Til slut kom bemærkningen fra ham: "Men det er sikkert mig, der er noget i vejen med."

Har man været i den situation, at have siddet i højsædet, og set sine gildebrødre komme i hallen, at indtage sine pladser, så mener jeg at kunne sige, at den forventning jeg sagde, jeg havde til en Gildehal, deler jeg med mange gildebrødre.

tanker om Gildehallen

Hvad jeg hermed ville give udtryk for, var de mange skønne oplevelser jeg mener at have haft i Gildehaller.

ER DU

Er du i GRUPPEN, der har et mål
eller i den, der kun bær' en nål?

Er du i GRUPPEN, hvor man får noget med hjem
eller i den, du husker dårligt med hvem?

Er du i GRUPPEN, der kommer i dit gilde,
eller i den, der regner det for tidsspilde?

Er du i GRUPPEN, der er værd at gæste,
eller i den, der kun forstår at feste?

Er du i GRUPPEN, men hvem dit gilde kan regne
eller i den, der har nok i sine egne?

Er du DEN i gruppen, der om aftenens emne ved
god besked,
eller er du den, der overhovedet ingenting
ved?

Er du DEN i gruppen, der ivrigt hjælper en
ven i nøden,
eller er du den, der helt har mistet gløden?

Er du DEN i gruppen, der prøver at være til
glæde for andre,
eller er du den, der ligeglad gennem det hele
vandrer?

væbnersvar

Vibeke Bargmann har i Odder-gildet givet det efterfølgende svar på spørgsmålet om, hvordan vi bedst kan leve op til optagelsesritualets krav om, at "I gilderne er vi enige om, at hver enkelt af os må tage selvstændig stilling til livets forskellige spørgsmål, herunder også de politiske".

Det er knagme en ordentlig mundfuld, men nu sætter jeg mig til skrivemaskinen og skriver det svar, der umiddelbart falder mig ind lørdag den 15. februar kl 1530, efter en kær ungens begravelse - en ven, der havde krav på, at vi hver især vedgik at have en mening, og turde give den til kende.

Vi lever i en tid, hvor vi ikke kan åbne for fjernsynet, høre radio, læse avisen - endog Aarhus Stiftstidendes lokale tillæg - uden at blive konfronteret med emner af politisk karakter:

Nato/Warszawapagt-forhandlinger, om hvorvidt verden skal udslettes af en østlig eller vestlig atombombe, - den tredie verdens enorme sundheds- og fødevareproblemer, - undertrykkelse i både øst og vest af anderledes -end-magten tænkende, - religionskrige og olieproblemer - for blot at nævne nogle. Indenrigspolitiske love og lovforslag, der bringer flere tusinde arbejdere ud i en mere end to måneder lang konflikt, nedskæringer på undervisning og daginstitutioner, mange, mange arbejdsløse og ringere og ringere service, især for de nederste i samfundets hierarki, og endelig lokalpolitisk den aktuelle debat om Odders gode sygehus, med en standard, som såvel personale- som patientgruppen 100 % ønsker bevaret.

Ud over disse problemer kunne jeg nævne 50-100 andre, som vi i dagligdagen står overfor i politisk, religiøs eller familiemæssig sam-

menhæng.

I gilderne mener jeg, vi har stor mulighed for at få prikket hul på den skal, som mange af disse spørgsmål er indkapslet i for os, enten om det er fordi vi ikke rigtig forstår dem, eller fordi vi ikke tør fremkomme med vores mening om dem, - eller mener, at den ikke rager andre.

Vi har jo valgt at lade os optage i en bevægelse, hvis lov siger: at vi skal forsøge at nå frem til en livsanskuelse, en personlig stilling til grundlaget for vor tilværelse, - og senere - : at have respekt for det, der har værdi for andre, - at tage medansvar i familie og samfund, - og - at virke for international forståelse.

Så må vi ikke bare sætte os tilbage i stolen og tænke: "Nå, nu har nogen så skrevet disse smukke ord, nu forholder jeg mig passiv, og ser, hvordan de andre klarer at leve op til dem.

Nej, mennesker er af væsen sociale og må være i samspil med andre mennesker.

Derfor er det vigtigt, at vi som gildebrødre er aktive og forstående lyttere, når nogen giver deres mening om dette eller hint til kende. Vi skal støtte hinanden til at turde satse og fremkomme med vore tanker om selv de vanskeligste af livets spørgsmål, så de folk, vi snakker med, føler sig trygge og ikke føler, at de er nogle håbløse tomhjerter.

Vi skal bruge de muligheder, der ligger i gruppemøderne, til at tage sprængfarlige emner op. Selv om det skulle komme til ophedede diskussioner, hvor meningsforskelle står stejlt overfor hinanden, skal vi huske ordene om, at "jeg er uenig med dig, men jeg vil kæmpe for din ret til at have din mening". Sct. Georgs Gilderne er upolitiske!, får man

væbnersvar

ofte revet i næsen, hvis man vover at lukke munden op om politiske spørgsmål.

Ja, godt nok er gilderne uden politisk partitilhørsforhold; men gilderne består af mennesker, der hver især SKAL tage et politisk medansvar for vores samfund gennem det repræsentative demokrati, så engang imellem må den enkelte nødvendigvis have sine holdninger prøvet, for det kunne jo være, man enten fik et medhold, der kunne udmøntes i en fornuftig aktiv handling, eller et modspil, der kunne få een til at revidere sin firkantede mening om livets forhold, og derigennem komme videre. Der er plads til folk både fra VS og Fremskridtspartiet i Sct. Georgs Gildet, og det er netop noget af det, jeg har valgt bevægelsen for. Her er et voksenforum, hvor vi respekterer hinandens menneskelige værdier, trods uenigheder.

Men uden tryghed går den ikke. Man kan vanskeligt få afprøvet sine egne holdninger til tingene, hvis ingen gider høre på dem, - eller latterliggør dem. Derfor til den enkelte: Vær en aktiv lytter og vov selv at fremsætte din mening på gildemøder, til gruppemøder, og hvor du ellers har mulighed for det. Herigennem vil du måske udvikle dig til et mere velorienteret menneske, få større ressourcer, blive et gladere menneske, og få lettere ved at tage det medansvar, der i gildeloven kræves, at du prøver at leve op til, og som du i væbnerløftet bekræfter.

Det var en meget filosofisk side af mit svar - altså ønsket om åbenhed og tryghed som fundament for den enkeltes stillingtagen i relation til os som gildemedlemmer.

Som gilde har vi mulighed for at trække folk ind, der har specialviden inden for forskellige områder, til gildemøder og gildehaller, og i den forholdsvis korte tid, jeg har været

væbnersvar

med i gildet, har jeg i hvert fald oplevet tre foredragsholdere, eller hvad man nu vil kalde dem, der har sat nogen ting i gang hos mig.

1. Bernhard Baunsgaard, som vi oplevede sammen med Y's Men's Club. Man glemmer ikke helt hans ord om den enkeltes retsstilling i Danmark.
2. Erik Petterson, der fortalte os om, hvad der sker bag kulisserne omkring byfornyelse og sanering, noget, der dagligt møder os i lille rige Danmark,
3. og nu for nylig Hans Astrups gode aften om landsbyfællesskab og udnyttelsen af alternativ energi.

Til gildeledelse og kommende ledelser: "Jeg vil gerne, at I bliver ved med at bruge de muligheder på disse områder. Tag så ofte, som muligt, sådanne kapaciteter ind i vores kreds. Det er godt også i denne form, at blive bekræftet eller provokeret".

Afslutning: Måske er mit svar en lille dråbe i mangfoldighedens hav; men det har været med til at åbne MINE øjne for gildeloven, der gennem lang tid har optaget mine tanker og foruroliget mig med sine store ord. Dens indhold er slet ikke så tosset endda, og ideen med at lade væbneraspiranter "rase ud" over for hinanden var god.

JEG fik PERSONLIGT en ballast af samtalen med de øvrige svende, en samtale, jeg havde brug for netop på det tidspunkt, hvor jeg ikke kunne gøre min stilling til denne væbneroptagelse klar.

væbnersvar

18. Gilde i København har haft væbnerhal, hvor bl.a. følgende svar blev givet:

RESPEKT - man kan have respekt for noget, man kan være respektabel, man kan være respektindgydende eller ens respektabilitet kan måske diskuteres.

Hvordan vil du udlægge gildelovens ord: "at have respekt for det, som har værdi for andre"?

Ordet respekt betyder agtelse, ærbødighed eller ærefrygt, men der er jo også det modsatte ord despekt, som betyder foragt eller ringeagt. Men man må ikke glemme, at respekt ikke betyder ubetinget accept.

Her i landet, som forhåbentlig også i andre lande, er der givet visse retningslinier for, hvad man kan tillade sig offentligt, og hvad man udadtil bliver nødt til at respektere, selv om man indadtil ikke altid mener ubetinget at kunne acceptere dette. Ordsproget "tale er sølv, men tavshed er guld" kan tit komme én til gode.

Ifølge straffeloven kan man straffes med bøde, hæfte eller fængsel, hvis man offentligt forhåner en fremmed nation, en fremmed stat, deres flag eller for den sags skyld et andet anerkendt nationalmærke.

Det er også strafbart offentligt med vilje i større forsamlinger at fremsætte udtalelser, så grupper af personer trues, forhånes eller nedværdiges på grund af deres hudfarve, nationale eller etniske oprindelse eller tro.

Det er endvidere også strafbart at krænke en andens ære ved fornærmelige ord eller handlinger eller udbrede sig om forhold, der nedsetter den fornærmede i andre menneskers agtelse.

Når jeg før nævnte et fremmed lands flag, må vi jo endelig ikke glemme vort eget Dannebrog. Intet flag er vel i vore øjne så smukt som dette, og især vel når det vajer mod en blå himmel. Her i Gildegården er det jo en naturlig ting for os, at vi rejser os og viser vort flag respekt.

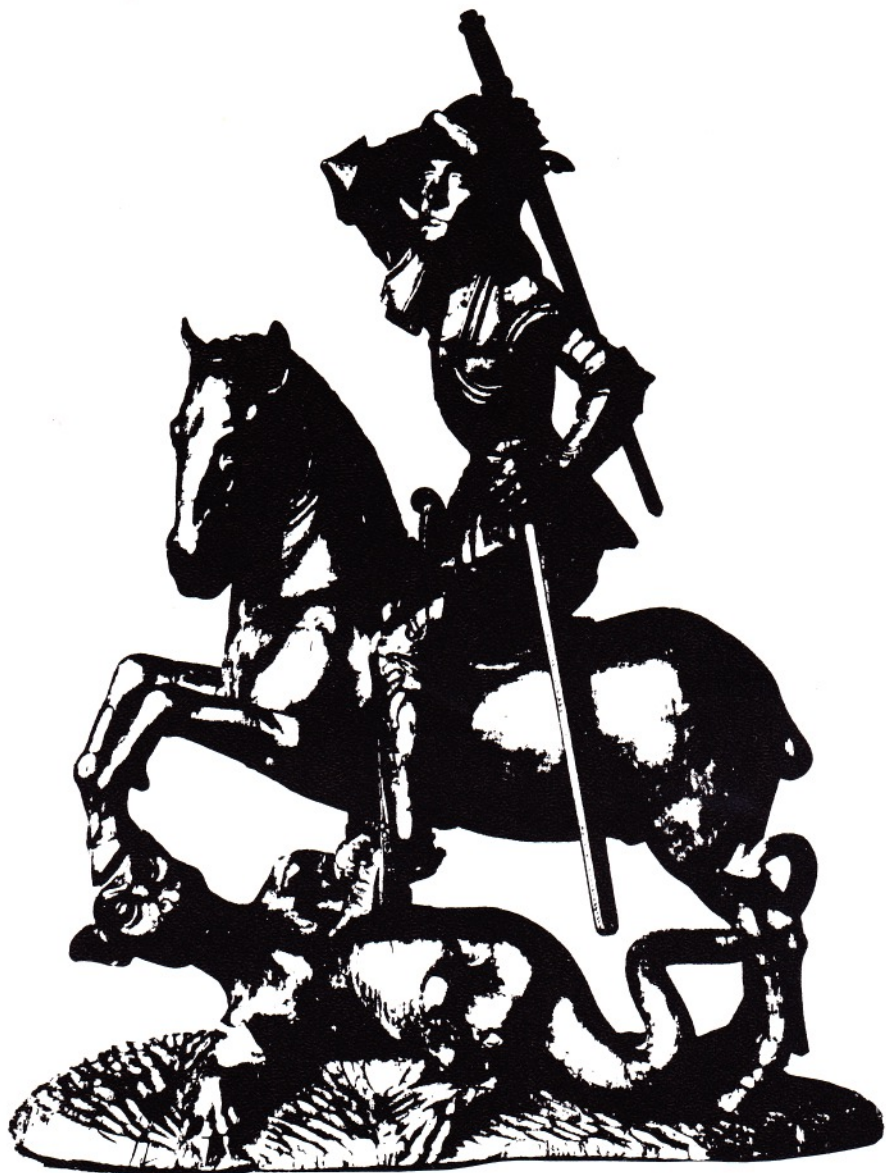
Kan vi respektere det, der for nylig skete i Fælledparken den 1. maj mod Fremskridtspartiets formand Mogens Glistrup? Nej, det mener jeg i hvert fald ikke, for her i Danmark har vi da heldigvis forsamlingsfrihed og også ytringsfrihed, og selv om man måske ikke har de samme politiske interesser som Mogens Glistrup, må man respektere hans tilstedeværelse.

Respekterer vi alle de mange fremmedarbejdere, der i de senere år er kommet til landet, eller accepteret vi bare deres tilstedeværelse. Mener mange ikke, at de i overflod nyder godt af vort sociale system, og det endda nu, hvor vi selv har stor arbejdsløshed - og navnlig mange unge er uden arbejde. De unge mennesker har ikke haft mulighed for at komme i fagforening, så de nyder jo ikke godt af vort sociale system.

Er vi ikke nogen gange lidt for hurtige til at dømme både fremmedarbejdere og unge mennesker, og er vi ikke tilbøjelige til at skære alle over én kam? Vi kender jo ikke det enkelte menneske, men de kan jo have nogle indre værdier, som vi kunne lære at kende og derigennem også komme til at respektere dem som noget bedre.

Kan man have respekt for et menneske, der ikke tåler kritik og kun tror, at vedkommendes egne handlinger og meninger er de rigtige? Det er der sikkert mange af os, der ikke kan, for hvordan kan man - uden også et lytte til andres meninger - HAVE RESPEKT FOR DET, DER HAR VERDI FOR ANDRE.

Kirsten Egeberg

Tilmann Riemenschneider (Werkstatt?) um 1500. Hl. Georg. Lindenholz ohne Fassung.
Höhe: 78 cm. Inv. Nr. 414. Berlin.